

Книга за Васил Левски

Ха клас, випуск 2027

СУ „Братя Петър и Иван Каназиреви“

Уважаеми читатели,

Настоящата книга е посветена на Апостола на свободата – Васил Левски. Направихме я с идеята да проучим малко повече за българския национален герой, да открием интересни факти за него и да напишем това, което мислим за него като послания и есета. Идеята за книгата дойде в часовете по история и цивилизации, защото в тях ние изучаваме българска история. А какво по-важно е от това да знаем родната история, да се гордеем с нея, както и с личностите, които наистина заслужават.

Информацията намерихме лесно, защото в настоящето тя е навсякъде. Опитахме се да я пресъздадем по различен начин, защото за нас е важно да се докоснем до Левски и той да остане завинаги в нашите сърца.

В настоящата книга дадохме свобода за представяне, защото Левски не търпи граници и стереотипи. Дадохме сила на думите за него, защото чрез нашите действия и думи, можем да достигнем до повече хора.

Оставяме тази книга в наследство на любимото училище, защото искаме и от нас да остане частица в него.

Ще се радваме повече читатели да разгърнат, повече хора да прочетат и да ни благодарят, Защото ние наистина положихме много труд.

От учениците от 10.а клас и Соня Крънчева – преподавател по история и цивилизации в Средно училище „Братя Петър и Иван Каназиреви“, град Разлог .

Гина Кунчева

Гина Караиванова е родена през 1811 или 1812 г. в Сопот в семейството на Васил Генчев Караиванов и Евдокия Василева Караиванова. Към 1830 г. Гина Караиванова се омъжва за бояджията на гайтани Иван Кунчев, на 14-15-годишна възраст. Семейството има 5 деца: Ана (Яна), Васил, Христо, Петър и Мария. Съпругът Иван Кунчев умира около 1851 г. След смъртта му Гина Кунчева поема тежката задача да издържа семейството и да възпитава децата си. Тя е дълбоко религиозна и почитена жена, която вярва в образованието и възпитанието на децата в дух на честност и трудолюбие. Гина играе ключова роля в оформянето на характера на Васил Левски, като му дава силни морални устои. Преживява смъртта на 3 от децата си – Мария, Христо и Васил. След обесването на Левски на 18 февруари 1873 г. животът на Гина Кунчева става още по-тежък. Тя остава в дълбока скръб, но също така страда и от материални лишения. Османската власт поставя семейството ѝ под наблюдение, а Гина живее в бедност и страх. След Освобождението на България през 1878 г. тя доживява да види свободата на родината си, но умира същата година, изтощена от мъката и тежкия живот.

Александрина Целева

Обиколките на Левски и революционните комитети

Левски обикаля българските земи в периода 1869 – 1872 г., като основава тайни революционни комитети, пропагандира идеята за самостоятелна българска революция и подготвя населението за бъдещото въстание.

Първа обиколка (1869 – 1870)

- Левски започва първата си обиколка след завръщането си от Влашко, където заедно с Любен Каравелов формира идеята за Вътрешна революционна организация (ВРО).
- Той посещава Търновско, Ловешко, Сопот, Калофер, Стара Загора, Пловдив и други селища.
- Създава първите революционни комитети и привлича местни дейци.

Втора обиколка (1870 – 1871)

- Разширява мрежата на ВРО, като създава още революционни комитети, особено в Северна България.
- Ловеч се утвърждава като център на организацията.
- Левски подготвя народа за бъдеща революция, като разяснява принципите на борбата.

Трета обиколка (1872)

- Води до окончателното укрепване на комитетската мрежа.
- Въвежда стриктна дисциплина и централизира ръководството на организацията.
- В края на 1872 г. Левски е заловен край Къкринското ханче, след предателство.

Анна Татарска

До Васил Левски

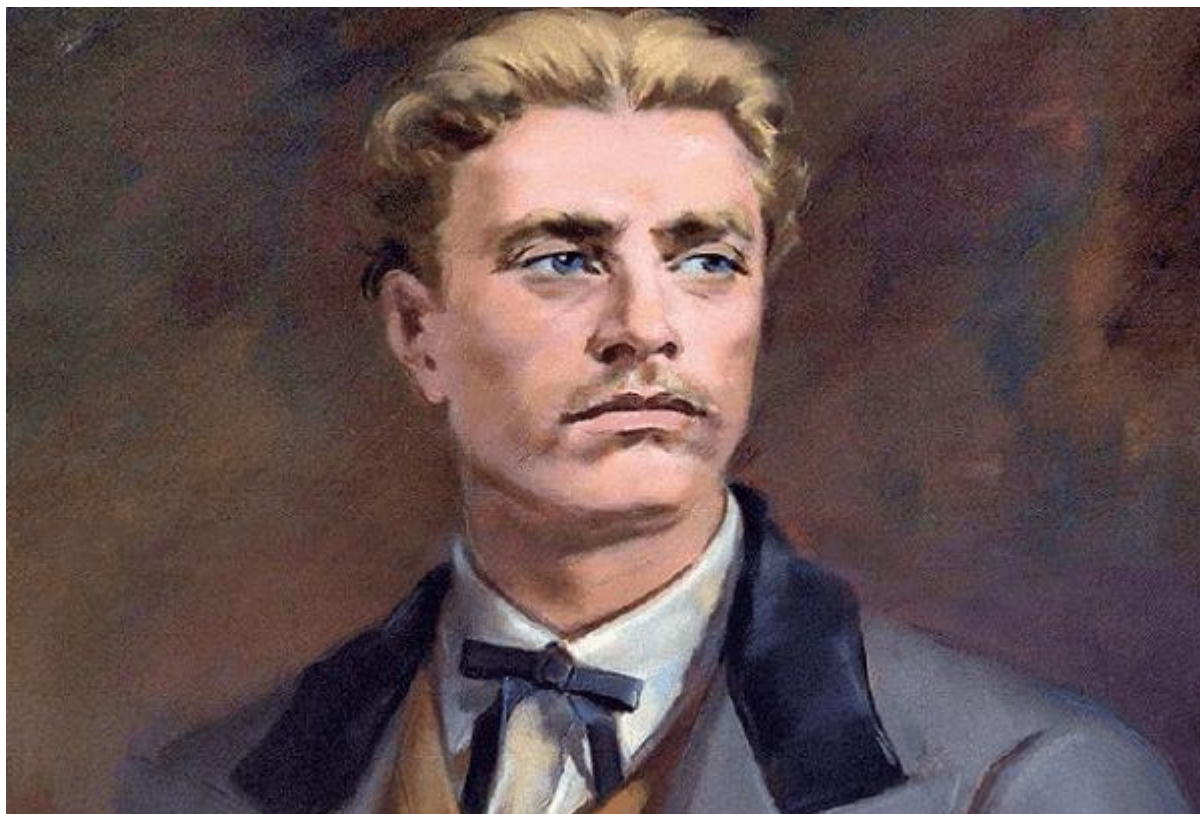
Здравей, Апостоле,

Пиша ти това писмо, макар че знам, че няма как да ми отговориш. Искам да ти кажа, че ти си най-смелият българин, за когото съм чувал. Чел съм за твоите подвизи, за това как си пътувал по цялата страна, за да събираш хора, които вярват в свободата. Не те е било страх от нищо, а си мислел само за България.

Днес живеем в свободна държава, но често се питам дали сме достойни за твоята саможертва. Дали пазим България така, както ти би искал? Дали сме добри и честни хора? Опитваме се, но понякога забравяме какво си направил за нас.

Благодаря ти, че си се борил за нашата родина! Винаги ще те помним и ще се гордеем с теб. Дано някой ден да имаме твоята смелост и сила!

С уважение, Атанас Джолев

Родословно дърво

Васил Левски

Гина
Кунчева
1915-1878

Иван
Кунчев
1808-1844

Христо
Кунчев
1840-1870

Петър
Кунчев
1844-1881

Васил
Кунчев
1837-1873

Яна
Кунчева
1835-1913

Марийка
Кунчева
1846-1870

Курте Рачевалис (Ма)
2000

Боряна Стоянова

Писмо до Левски

Дяконе,

Пиша ти от бъдещето, от България, за която даде живота си. Тази България, която чертаеше в мечтите си – свободна, справедлива, с чиста и свята република. Минаха години, но името ти не избледня, а думите ти още горят в сърцата на българите.

Знаеш ли, Левски, днес те наричаме Апостола. Научи ни какво е жертва, какво е дълг, какво значи да поставиш Родината над всичко. По твоите стъпки тръгнаха хиляди, а народът ни извоюва свободата, която ти не успя да видиш, но за която живя и умря.

Днес България е друга – вече не сме под робство, но имаме свои битки. Свободата, за която мечтаеше, ни тежи, защото не винаги знаем как да я носим. Понякога се губим, понякога забравяме. Но в най-трудните моменти се връщаме към теб, към думите ти, към твоята саможертва.

Какво би ни казал, ако можеше да ни видиш? Би ли ни упрекнул? Би ли ни насърчил? Дали сме достойни за теб? Това питаме, когато се изправим пред паметника ти и свеждаме глави.

Левски, ти не умря. Ти си тук – в училищата, в книгите, в паметта ни. Във всяко дете, което се учи да обича родината си. Във всеки българин, който не спира да мечтае за една по-добра България.

Поклон пред теб, Дяконе. България още те помни. България още те обича.

С почит, една българка.

Радост Усева

СТРАНИЦА 7

Цитати на Левски

„Братя,

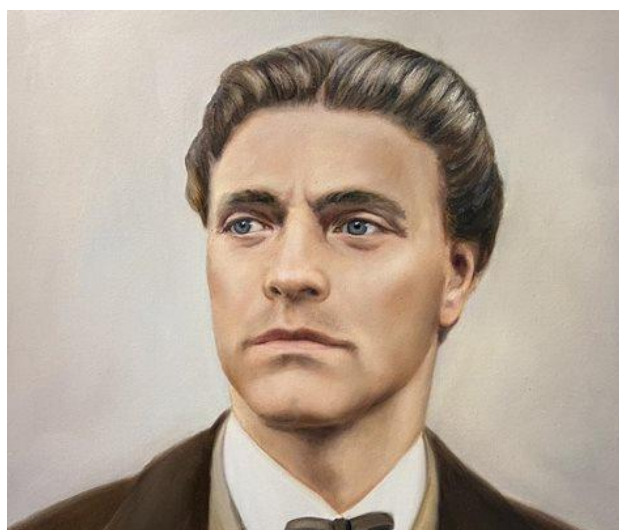
....Друго спасение няма, освен по-скоро да си продадем и ризите си, та да се сдобием със средства и да заиграем нашето си хоро... за да се избавим из под деспотите. Тогава веч ще сме сред най-щастливите....“

„Ако е за Българското, то времето е с нас и ний сме във времето, то нас обръща, и ний него обръщаме.“

„В България, Тракия, Македония... Ще имаме едно знаме, на което ще пише “Свята и чиста република”.“

„Гледай народната работа повече от всичко друго, повече и от тебе да я уважаваш!“

„Ако спечеля, печеля за цял народ – ако загубя, губя само мене си.“

Елена Ковачева

Сабята на Левски

Сабята е дълга 87 см и е източен тип. Дървената ножница е с метален обков в долния и горния край. Това хладно оръжие е било неподходящо за носене при обиколките на Апостола, поради размерите му. Съхранявано е в скривалището на Левски в Троянския манастир, където остава до 1967 г. и е пренесено в музея “Васил Левски” в Ловеч.

Тази сабя вероятно е част от униформата на Васил Левски, когато той е пригответил за себе си като бъдещ ръководил на въстанието. Известно е, че тя е пренесена тайно от Тодорка Бакърджиева или по псевдоним измислен от Любен Каравелов “Казънлъшката фея”. Тя е скрила сабята в полата си, а в дългата си коса- кървавото писмо, като ги пренася от Букурещ до Търново.

Ивана Шапкова

Печатната форма на Васил Левски

Стройната организация на всички дела и спазването на конспиративност са фундаментални за цялата дейност на Апостола. Материално свидетелство за това са два от показаните експонати. Прецизното водене на документацията, издаването на брошури и прокламации, както и на квитанции за отчитане на събираните за комитетски нужди средства налагат необходимостта от закупуване на типографска машина. Тъй като Левски не успява да се снабди с такава, Ангел Кънчев донася в Ловеч набор от печатарски букви, от които Левски изработва собственоръчно малка преносима печатница. Буквите той връзва с канап между две дъсчици от ученическа плочка за писане и по този начин отпечатва квитанциите, които виждате изложени във витрината.

При многобройните си обиколки из страната Левски има нужда да подпечатва тескерето си, без да се представя лично пред османските власти. За целта Георги Данчов, художник и председател на революционния комитет в Чирпан, изработва от червен восък фалшиви турски печати на селищата Свищов, Оряхово, Орхание, Карлово, Ловеч, Пловдив и Търново.

Ивана Чучулайна

Революерът на Левски

Революерът Gasser M 1870, принадлежал на Васил Левски, е експониран в Националния военно-исторически музей. Притежаването на такова оръжие свидетелства за добрите познания на Левски за огнестрелните оръжия. Моделът е бил популярен в Европа заради своята надеждност и ефективност. Революерът е предаден в Етнографския музей през 1897 г., а през 1947 г. постъпва в НВИМ.

Барабанът на революера Gasser M 1870 можел свободно да се върти напред и назад, което улеснявало екстракцията на изстреляните гилзи. Това е важна характеристика, която допринася за бързината и удобството при презареждането на оръжието. Революерът Gasser M 1870 е оборудван с барабан, който има пет камери за патрони с калибър 11,3 mm. Върху рамката и барабана му има различни надписи и маркировки.

Ивана Стойкова

Къщата на Левски

Къщата, в която се е родил Васил Левски, се намира в Карлово и е от ранният период на Възраждането. Строена е през XVIII в. от неговият дядо по баща- Кунчо Иванов. Тя е малка едноетажна постройка, с продълговат и просторен двор без особена външна и вътрешна украса. Няколко каменни стъпала отвеждат в “зимника”, стая, в която семейството е живяло през зимата. На горния етаж, къщата има две стаи- в едната са нощували лятото, а другата е била гостна. Непосредствено до къщата е долепена “работилницата”- ниска постройка, състояща се от стая, в която са плели гайтани и полуоткрито помещение за бояджийница. Пред къщата се кипрят градинка и саксии с цветя, а над тях се вие лозница. За съжаление обаче родната къща на Левски не е пощадена от времето. Нещастията сполетели неговото семейство, довеждат до това къщата да стане необитаема. Къщата започва да се руши до пълното си срутване, но по инициатива на родолюбиви българи и граждански комитет е възстановена почти в началния си вид през 1933 г. Парични средства за възстановяването на къщата са взети от: доброволни дарения, вечеринки, помощи от държавата, от Народния комитет “Васил Левски” в София и други.

Илиана Чопева

Паметникът на Левски в Ловеч

Паметникът на Васил Левски в Ловеч е открит на 27 май 1964 г. и е най-големият и внушителен паметник на Васил Левски. Един от символите на града и част от герба му в продължение на 40 години. Намира се в Архитектурно-историческия резерват „Вароша“.

През пролетта на 1959 г. началникът на отдел „Просвета и култура“ на Градския народен съвет, Геновева Сиркова внася в Окръжния народен съвет предложение „За построяване на паметник на Васил Левски в гр. Ловеч“. Мотивът е „Град Ловеч е столица на великия Апостол за революционната му дейност и най-много от времето си той е прекарвал в Ловеч. Кварталите „Вароша“ и „Дръстене“ са свързани с дейността на Васил Левски, но подходящ паметник за увековечаване на неговата дейност няма“.

На 5-метров гранитен постамент извисява ръст скулптурно-архитектурен еднофигурен паметник на Васил Левски с височина 9 метра и тежина 10 тона. Общата височина на паметника е 14 метра. Под фигурата с месингови букви е изписано: „Васил Левски (1837 – 1873). Ако спечеля, печеля за цял народ, ако изгубя – губя само мене си“.

Ина Пандева

„Тетфтерчето на Левски“

„Тетфтерчето на Левски“ е важен исторически артефакт, свързан с живота и революционната дейност на Васил Левски, един от най-големите български герои и национални символи на борбата за свобода.

Това е тетрадката, в която Левски записвал важни бележки, планове и указания за организацията на Българския революционен комитет и борбата срещу Османската империя. Въпреки че тетфтерчето е малко, съдържа значителни и важни данни за революционната мрежа и действията на апостола.

Сред записите в тетфтерчето са срещи с други революционери, устави, списъци с местни координатори, а също така и важни стратегии и разпоредби. Тези бележки доказват организирането на национално движение за освобождение и показват желанието на Левски да изгради мрежа от съмишленици и да планира действията за освобождението на България.

Тетфтерчето е символ на изключителната отдаденост и умение за организиране на национално движение от страна на Левски, както и на неговата безкомпромисна борба за свобода. Той е неповторим пример за саможертва и идеализъм в името на родината.

Константин Стоянов

Личните вещи на Васил Левски

1. Дяконското кръстче на В.Левски е подарък от вуйчо му архимандрит х. Василий, донесено през 1861г. от Божи гроб. Съхранява се в Националния военно исторически музей, предадено през 1940г.

2. Револювер “Гасер” М1 Той е със сравнително голям калибър, бърза скорост, малки размери. Освен за пряко бойно действие революверът многократно Васил Левски използва и при заклеването на революционните комитети. Намира се в Националния военно исторически музей.

3. Сабята на В.Левски е с дължина 870мм с дървена ножница с метален обков в горния и долния край. До 1967г. се пази в скривалището на Левски в Троянския манастир. След изграждането на музея “Васил Левски” в Ловеч през 1967г. е предадена в него.

4. Камата, която Апостола носи през цялото време на движението си из страната. Съхранява се също в музея в Ловеч.

5. Печатничката на Апостола е донесена в България от Ангел Кънчев, пренесена в Ловеч тя се пази в къщата на Мария и Никола Сиркови. В 1901г. Д-р Петър Стоянов я прибира и предава в музея на читалището, запазена е и днес се намира в музея “Васил Левски”-Ловеч.

6. Тасче за вода, изработено от мед и калайдисано от вътре и от вън. То има полусферична форма, без дръжка със закръглено дъно. Малките му размери го правят удобен за носене и в същото необходим предмет на духовника, учителя, пътника и революционера Васил Левски. Също е предадено от София Зидарова и се съхранява в Националния военно исторически музей.

Кристиян Милев

Обесването на Васил Левски

О, майко моя, родино мила,
защо тъй жално, тъй милно плачеш?

Гарване, и ти, птицо проклета,
на чий гроб там тъй грозно грачиш?

Ох, зная, зная, ти плачеш, майко,
затуй, че ти си черна робиня,
затуй, че твоят свещен глас, майко,
е глас без помощ, глас във пустиня.

Плачи! Там близо край град София

стърчи, аз видях, черно бесило,
и твой един син, Българийо,
виси на него със страшна сила.

Гарванът грачи грозно, зловещо,

псета и вълци вият в полята,
старци се молят богу горещо,
жените плачат, пищят децата.

Зимата пее свойта зла песен,
вихрове гонят тръни в полето,
и студ, и мраз, и плач без надежда
навяват на теб скръб на сърцето.

Христо Ботев

Лъчезар Йорданов

18.02

Обесването на Васил Левски.

Паметник на Левски в София

Паметникът на Васил Левски е разположен в центъра на столицата София, недалеч от мястото, където на 18 февруари 1873 година е екзекутиран Левски. Той е сред първите паметници, издигнати след Освобождението в новата столица. Паметникът е мястото, където над столетие България се покланя пред своя герой, наричан Апостол на свободата. Ежегодно на 19 февруари хиляди българи идват неорганизирано от никой, отрупвайки с цветя и се покланят пред паметника. Веднага след Освобождението на България от османска власт е взето решението за изграждане на паметника от 6 август 1878 г. Монументът представлява колона с височина 13 м., изработена от сив гранит.

Любомир Юруков

Къщата на Райно Попович

Къщата на учителя книжовник Райно Попович, част от Архитектурен резерват Старинно Карлово, представлява паметник на културата от национално значение. Там ще ви посрещнат аниматори, които ще ви запознаят с историята на къщата. Ще ви покажат мястото, където Райно Попович е посрещал и преподавал на своите ученици. Точно тук, в малката стая за молитва, Апостолът на свободата - Васил Левски е изпълнил първите си църковни песнопения.

Всеки посетител сам може да си изработи уникално свидетелство на автентична старинна преса с восъчен печат, което представлява старинен документ с послание от Райно Попович, преведено от старогръцки на старобългарски. Интересна атракция е изработването на ароматизирана хартия, носеща уханието на цветовете на карловската маслодайна роза.

Мария Топузова

Църква „Успение Богородично“ в Карлово

Църквата „Успение Богородично“ в Карлово е православен църковен храм, разположен в централната част на града. Тя е посветена на празника Успение на Пресвета Богородица, който се отбелязва на 15 август в православната традиция.

Строежът на църквата е завършен през 1851 година от майстор Атанас Мазнев от Брацигово. Храмът представлява трикорабна базилика, с една апсида и три свода. Иконостасът е от орехово дърво. Няма стенописи, но има оригинални и възстановени икони, а изтъкнати зографи от Банско, Трявна и Самоков рисуват именно иконите на храма.

Карлово е родното място на Васил Левски — един от най-големите български национални герои, и в града има множество паметници и музеи, посветени на неговото дело.

Църквата „Успение Богородично“ играе важна роля като духовен център за местните жители и привлича много туристи, които я посещават, за да се докоснат до историята и духовността на региона.

Храмът е тържествено осветен на 18 май 1858 година. Четири години певец и дякон тук е Игнатий – Васил Левски. На северната част на църквата карловския художник Дечко Тодоров е изписал момент от ръкополагането на Апостола на Свободата Васил.

Михаела Билярова

Писма на Левски

Васил Левски води активна кореспонденция с революционни дейци и комитети, организирайки освободителното движение в България. Неговите писма разкриват решимостта му за борба и стремежа към независима България.

Писмо до Любен Каравелов (1871 г.)

Левски изразява разочарованието си от забавянето на революционната дейност и подчертава важноста на вътрешната организация.

„Нашето дело зависи от нашите собствени усилия. Ако чакаме на външна помощ, и от най-добри приятели, то работата ни ще остане пак така, както турчинът си я иска.“

Писмо до Панайот Хитов (1872 г.)

Левски отказва предложението да действа с четническа тактика, защото вярва, че организираната мрежа от комитети е по-ефективна.

„Ние сме жадни за свободата на нашия народ и искаме тя да бъде завинаги, а не да се люшкаме между нови господари.“

Писмо до комитетите в България

В това писмо Левски призовава за дисциплина, търпение и стриктно спазване на революционните принципи.

„Ние сме посветили живота си на Отечеството и трябва да работим безкористно и честно за неговото освобождение.“

Мустафа Терзи

Кръстчето на Левски

Една от личните вещи на Васил Левски, която е изложена пред музейната публика в залите на НВИМ е кръстчето, подарено от вуйчо му. То се състои от две части, вътрешна – кръст изобразяващ „Разпятието Христово”; и чрез запояване е прикрепен към по-голям външен кръст, който е украсен с 16 малки пъпчици, имитиращи цветни пъпки. Вътрешният кръст е изработен от сребро, а външният от оловна сплав. На обратната страна има медальон, който отгоре е закрит със стъклено капаче. Върху стъклото е залепен портрет на Васил Левски. В горния край на кръста, на малка халка, е закачено сребърно синджирче с дължина 44 см – филигранна изработка. На обратната страна на кръстчето има медальон. При реставрационни работи е отворен медальона, като в него са открити кичур коса на Левски и снимка на Апостола.

Вярата и моралните принципи на Левски, които са го направили духовен водач на революционното движение.

Никол Семерджиева

Косата на Левски

През 1864 г. навръх Великден в местността „Алтън чаир“ в покрайнините на Карлово сам Апостола сменя монашеското си расо и отрязва косата си. Дава я на майка си със заръката да я пази. Гина Кунчева прибира кичурите от косата му и ги държи цял живот близо до сърцето си. След нейната смърт пък ги прибира дъщеря й Яна, а след това през 1907 г. косата е предадена на министъра на просвещението. Министерството я предоставя на Етнографския музей, а през 1942 г. е предадена на тогавашния Главен военен музей, днес Национален военно-исторически музей. От 2000 г. част от косите на Апостола се съхраняват в мемориалния параклис „Всех Святих Болгарских“ в Музея в Карлово. Един негов кичур има и в столичната църква „Света София“. През 2013 г. гост в една телевизия беше Христина Богданова – праправнучка на сестрата на Васил Левски Яна и негова прапраплеменница. В студиото тя показва кичур от косите на Васил Левски – семейна реликва. Предполага се, че коси на Васил Левски пазят и други от рода му. Интересното при това телевизионно гостуване беше, че Христина Богданова напълно опроверга битуващото мнение, че Яна е предала косите на Левски срещу заплащане. Потомката на Васил Левски показва копие на писмото, с което Яна потвърждава, че иска да дари косите на Левски: „Косата, която ви изпращам е тая втората, остригана и запазена от майка ми в Карлово. След нейната смърт я запазих аз, а сега я предавам вам, господин министре. Искам да послужи като спомен на младото поколение за този, който даде живота си за свободата на България, без да я види освободена.“

Николай Шарков

Писмо до Левски

Уважаеми Апостоле на свободата,

Казвам се Румен и съм ученик в 10-а клас. Пиша Ви от една свободна България, за каквато сте мечтали и се борили. Всеки ден чуваме за Вас в училище и си мисля какъв смел и всеотдаен човек сте били. Иска ми се да можехте да видите страната ни сега – пътищата, училищата и свободата, която приемаме за даденост. Но си давам сметка, че понякога хората не оценяват това, което имаме днес. Знам, че времената днес са различни, но хора като Вас ни вдъхновяват да сме по-смели и по-добри. Често си мисля как бих се справил, ако бях на Ваше място. Дали щях да имам същата сила да се боря за това, което вярвам? Дори когато нещата изглеждат трудни, примерът Ви ни показва, че никога не трябва да се отказваме. Благодаря Ви за жертвите и делото, които оставихте на поколенията. Ако можехте да ни дадете съвет, вярвам, че щеше да е никога да не забравяме, че свободата не е просто даденост, а отговорност.

С дълбоко уважение,

Румен Иванов Илиев

Писмо до Левски

Скъпи Апостоле на Свободата,

Днес, пишейки Ви, усетих духа ви отново да оживява в сърцето ми. Вие, който символизирате безкористната борба за свободата на България, не оставихте само идеали, но и наследство от смелост, честност и любов към нацията. Вие сте човекът, който е пожелвал всичко, за да може да издигне страната и народа си в светлина и достойнство.

Днес повече от всякога България изглежда, че се нуждае от вашето вдъхновение. В свят, изпълнен с безброй предизвикателства и борби, вашият живот служи като ориентир за всички, които се борят за справедливост, свобода и равенство. Вашата мечта ще живее дотогава, докато духът на България бъде жив, защото вашата мечта все още не е реализирана, изпълнявайки идеалите на смелост и безкористност. Всеки път, когато нещата станат трудни, всеки път, когато тежестта се окаже твърде голяма, всеки път, когато станем изморени, ние търсим вас, Апостоле, защото ни напомняте, че искреността, която живее в сърцето, е неприкосновена. Силата да вярваме във вас лежи в примера на героичната решимост да се търси правото на народите на независимост и способността да се последва това, което служи като указател за нас и днес. Вие сте пророкът на света, който вече не се подчинява на насилие и потисничество, представляващ непокорен символ на човечеството.

Днес, ти живееш свободно. Вашата жертва завинаги остава в спомените ни, но сега за нас, които живеем в България, тя е не само спомен, а истина. С гордостта, която показваме, ви помним и смятаме, че вашият подвиг ще живее в историята на България.

С уважение: Цветелина Димитрова

Писмо до Левски

Пиша това писмо, защото искам да споделя колко силно ме вдъхновяваш. Знам, че думите ми може да не са най-сложните, но са искрени и идват от сърце. Твоят живот и делото ти оставят следа, която кара хората да се замислят колко е трудно да се постигне истинска свобода.

Когато научих за смелите ти постъпки, осъзнах, че свободата не идва лесно. Разказите ми разказаха, че ти си бил готов да пожертваш всичко, за да донесеш подобър живот на българския народ, дори когато пътят е бил, изпълнен с опасности и страхове. Тези истории ме карат да се замисля за цената на свободата и за това колко е важно да пазим този дар.

Днес, докато живеем в свободна България, често забравяме колко много усилия са били вложени, за да стигнем до тук. Твоят дух ни напомня, че всеки ден трябва да се борим за това, в което вярваме, и че дори най-малките стъпки имат значение, когато се стремим към идеали, за които сме готови да се жертваме.

Твоят пример ме кара да мисля, че и в нашето време, когато предизвикателствата са различни, ценностите остават същите. Истинската сила се крие в решителността да продължиш напред, въпреки трудностите, и да вярваш, че с постоянство може да се постигне промяна.

Благодаря ти, че остави този пример за сила, решителност и любов към родината. Твоят живот остава вдъхновение за мнозина, напомняйки ни, че свободата е дар, който трябва да пазим и ценим винаги.

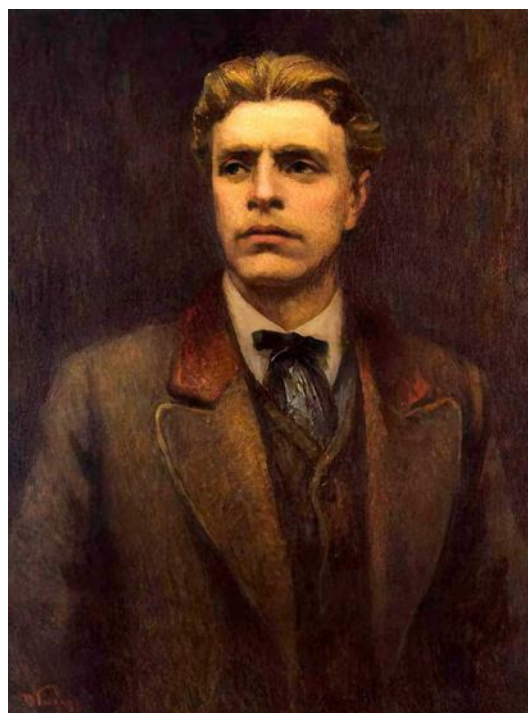
С уважение, Яна Асиова

Писмо до Левски

Скъпи Апостоле,

Пиша ти това писмо, за да изразя дълбоката си почит и преклонение към твоята смелост. Твоите жертви и дела за България ще останат винаги запомнени в нашата велика история. Твоят живот беше посветен на великата мечта за свободна, справедлива и безпристрастна родина, в която всички да са равни и еднакви пред закона. През целия си живот не си показал страх, преминавал си през предизвикателства, неспособни за обикновен човек. Никога не си се отказал,

дори когато твоите опити са били неуспешни, винаги си се опитвал да продължиш напред с нови сили и по-добри идеи от предишните. Тези твои качества те правят един от най-видните българи, към които милиони хора са се възхищавали и ще продължават да се възхищават.

Всяко дете заслужава да знае и да учи за твоя прочут подвиг. Всяко дете трябва да знае за участието ти в българските легии, да знае за тайните комитети, които си създаде из цяла България, за да помогнеш за освобождението на тяхната свещена родина. Всяко дете трябва да знае и да може да каже поне по един твой цитат: “Ако спечеля, печеля за цял народ, ако загубя - губя само себе си.”

Днес България е свободна, но няма как да не споменем твоя подвиг, без който нямаше да можем да наречем България свободна.

С уважение и признателност,

Ясмина Даутова